

Warszawa, 12 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie
XXV Wydział Cywilny
al. Solidarności 127
00-898 Warszawa

Powód: **Casa Nova Sp. z o.o.**
ul. Rydygiera 120
01-793 Warszawa
KRS 0000123456
reprezentowany przez:
adv. Igę Pulkę
ul. Żelazna 2a
00-512 Warszawa

Pozwany: **Perfecta Wohnbaugesellschaft GmbH**
Reichenbacher Straße 31
D-08056 Zwickau
Bundesrepublik Deutschland

Wartość przedmiotu sporu: 730.359,00 zł

Opłata od pozwu: 36.518,00 zł

POZEW

W imieniu powoda Casa Nova Sp. z o.o., na podstawie udzielonego mi pełnomocnictwa, niniejszym wnoszę o:

- I. Zasądzenie od pozwanego Perfecta Wohnbaugesellschaft GmbH na rzecz powoda kwoty 157.500,00 € (słownie: sto pięćdziesiąt siedem tysięcy pięćset euro) oraz 65.00,00 zł (słownie: sześćdziesiąt pięć tysięcy złotych) tytułem odszkodowania za naruszenie umowy sprzedaży następujących materiałów budowlanych:
  1. kwarcytowe płyty elewacyjne: 2,5 tys. sztuk w łącznej cenie 100.000,00 € (słownie: sto tysięcy euro)
  1. okładzina ścienna z piaskowca: 1,5 tys. sztuk w łącznej cenie 45.000,00 € (słownie: czterdzieści pięć tysięcy euro)
  2. marmurowe płyty chodnikowe: 2 tys. sztuk w łącznej cenie 70.000,00 € (słownie: siedemdziesiąt tysięcy euro).
- II. Dopuszczenie dowodu z dokumentów prywatnych oraz elektronicznych tj.
  1. faktury nr 0905-2014 z dnia 7 czerwca 2014 r. oraz wydruków korespondencji elektronicznej pomiędzy stronami wymienionej w dniach od 13 maja do 29 lipca 2014 r. na okoliczność zawarcia przez strony umowy sprzedaży,
  2. ekspertyzy z badania próbek materiałów z dnia 2 lipca 2014 r. sporządzonej przed prof. dr hab. Janusza Mędrka na okoliczność niezgodności towaru z umową,
  3. umowy o roboty budowlane pomiędzy Casa Nova Sp. z o.o. a New House Development Sp. z o.o. z dnia 10.05.2012 r. oraz faktur VAT nr 144-2015 z dnia 20.12.2014 r. oraz nr 288-2014 z dnia 18.10.2014 r. na okoliczność strat poniesionych przez powoda w związku z opóźnieniem prac budowlanych z powodu niedostarczenia towaru przez pozwanego.

[Wpisz tekst]

- II. Dopuszczenie dowodu z zeznań świadka prof. dr hab. Janusza Mędrka na okoliczność niezgodności towaru z umową (doręczenie wezwania na adres: al. Adama Mickiewicza, 30-059 Kraków)
- III. Zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.
- IV. Rozpoznanie sprawy również pod nieobecność powoda.
- V. Wydanie wyroku zaocznego, opatrzonego rygorem natychmiastowej wykonalności, w przypadku zaistnienia przesłanek przewidzianych w art. 339 ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn.: Dz.U. z 2014 r., poz. 101 ze zm., dalej „KPC”).

UZASADNIENIE

I. Stan faktyczny

Dnia 13 maja 2014 r. powód wystosował do pozwanego drogą elektroniczną zapytanie ofertowe w przedmiocie możliwości zakupu materiałów budowlanych. W odpowiedzi pozwany przedstawił ofertę firmy oraz zaznaczył, że pozwany nie zapewnia transportu zakupionych towarów. Na prośbę powoda pozwany zgodził się jednak dostarczyć zamówiony towar za pośrednictwem firmy Straßenverkehr GmbH & Co.KG, pod wskazany adres w Warszawie, za cenę 10.000 € (słownie: dziesięć tysięcy euro).

Dowód: korespondencja mailowa

Po uzgodnieniu powyższych warunków powód zawarł z pozwanym w dniu 19 maja 2014 r. umowę sprzedaży następujących materiałów budowlanych:

1. kwarcytowe płyty elewacyjne: 2,5 tys. sztuk w łącznej cenie 100.000,00 € (słownie: sto tysięcy euro)
  1. okładzina ścienna z piaskowca: 1,5 tys. sztuk w łącznej cenie 45.000,00 € (słownie: czterdzieści pięć tysięcy euro)
  2. marmurowe płyty chodnikowe: 2 tys. sztuk w łącznej cenie 70.000,00 € (słownie: siedemdziesiąt tysięcy euro).

Łączna wartość zamówienia wyniosła 225.000,00 € (słownie: dwieście dwadzieścia pięć tysięcy euro).

Pozwany przekazał powodowi fakturę z dnia 7 czerwca 2014 r., w treści której znalazło się odesłanie do przedstawionego na odwrocie wyciągu z ogólnych warunków umów (niem. *Allgemeine Geschäftsbedingungen*). W wyciągu tym znalazły się dwa postanowienia: klauzula prorogacyjna oraz klauzula wyboru prawa niemieckiego z wyłączeniem zastosowania Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów.

Dowód: faktura nr 0905-2014 z dnia 7 czerwca 2014 r.

Ekspertyza wykonana przez prof. dr hab. Janusza Mędrka z Katedry Mineralogii, Petrografii i Geochemii Wydziału Geologii, Geofizyki i Ochrony Środowiska Akademii Górniczo Hutniczej w Krakowie wykazała istotne wady dostarczonego towaru.

W wyniku badania stwierdzono, że próbki płyt kwarcytowych posiadają liczne skazy i pęknięcia wynikające z nieprawidłowego docięcia profili w procesie produkcyjnym, a nasiąkliwość próbek okładziny marmurowej przekracza normy właściwe dla tego typu materiałów. Zgodnie z opinią wady te spowodują przyspieszone niszczenie materiałów.

Dowód: ekspertyza z badania próbek materiałów z dnia 2 lipca 2014 r.

I. Analiza prawna

Nie sposób zgodzić się ze stwierdzeniem, że klauzula prorogacyjna, ustalająca właściwość sądu w Zwickau, została przez strony uzgodniona.

W myśl z art. 25 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (dalej „Bruksela Ia”) strony, niezależnie od miejsca swojego zamieszkania, mogą zawrzeć umowę jurysdykcyjną ustanawiającą właściwość sądów określonego państwa członkowskiego. Umowa ta może być zawarta w następujących formach: w formie pisemnej lub ustnej potwierdzonej na piśmie, w formie odpowiadającej praktyce między stronami, a w handlu międzynarodowym również w formie odpowiadającej zwyczajowi handlowemu, który strony znały lub musiały znać i który strony umów tego rodzaju w określonej dziedzinie handlu powszechnie znają i którego stale przestrzegają.

W niniejszej sprawie umowa sprzedaży zawarta została w trybie ofertowym. Pozwany pocztą elektroniczną wysłał powodowi pismo zawierające warunki umowy. Powód zaś po uzgodnieniu szczegółowych warunków, w tym poszerzeniu umowy o transport nabytych towarów, również drogą elektroniczną ofertę tę przyjął. Należy podkreślić, że zawarcie umowy drogą mailową, w myśl art. 25 ust. 2 rozporządzenia Bruksela Ia, traktowane jest na równi z zachowaniem formy pisemnej.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, na tle podobnie sformułowanego przepisu art. 17 Konwencji Brukselskiej z 1968 r., dla skutecznego zawarcia umowy prorogacyjnej wymagana jest wyraźna zgoda stron. Trybunał w szczególności wskazał, że konieczność zachowania formy przewidzianej w art. 17 konwencji pozwala zabezpieczyć strony przed inkorporowaniem do umowy klauzul jurysdykcyjnych za wiedzą tylko jednej ze stron. Zdaniem Trybunału, wymóg formy pisemnej dla umowy jurysdykcyjnej zostanie spełniony, jeśli w umowie sprzedaży znajduje się wyraźne odesłanie do ogólnych warunków umów, zawierających klauzulę prorogacyjną (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 grudnia 1976 r. w sprawie nr 25/76, Segoura SPRL przeciwko Société Rahim Bonakdarian; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 grudnia 1976 r. w sprawie nr 24/76 Estasis Salotti di Colzani Aimo e Gianmario Colzani v. RUWA Polstereimaschinen GmbH). Ponieważ w  adnym z pism pozwany nie powołał się na ogólne warunki umów, nie zostały one włączone do oferty i nie stały się częścią umowy. Nie sposób zatem uznać, że umowa jurysdykcyjna została zawarta w formie pisemnej.

Między stronami nie istniała również uzgodniona praktyka uzasadniająca przyjęcie, że doszło do zawarcia umowy jurysdykcyjnej. Strony nie utrzymywały wcześniej żadnych kontaktów handlowych. Natomiast zgodnie z poglądami doktryny, przez praktyk  przyjętą między stronami należy rozumieć „tryb postępowania w stosunkach między stronami powtarzający się przez określony okres czasu” (zob. J. Gołaczyński, *Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych w Unii Europejskiej*, s. 51).

Do zawarcia umowy jurysdykcyjnej nie doszło również w formie odpowiadającej zwyczajowi handlowemu. Jak zauważył Trybunał Sprawiedliwości, ułatwienie w postaci dopuszczenia w handlu międzynarodowym umowy jurysdykcyjnej w formie odpowiadającej zwyczajom handlowym, nie oznacza rezygnacji z wymogu istnienia rzeczywistej zgody stron co do klauzuli prorogacyjnej. Z faktu, że kupujący nie zakwestionował faktur zawierających odesłanie do klauzuli prorogacyjnej, nie wynika domniemanie wyrażenia zgody na umowę jurysdykcyjną (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 lutego 1997 r. w sprawie C-106/95, Mainschiffahrts-Genossenschaft eG (MSG) przeciwko Les Gravi res Rh nanes SARL). Jak podkreślił Sąd Najwyższy, faktura nie jest związana z zawarciem umowy, ale jej wykonaniem. Nawet sprawdzenie faktury pod wzgłędem formalnym i rachunkowym nie świadczy o akceptacji klauzuli prorogacyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., sygn. akt I CSK 715/13).

Milczenie strony oraz opłacenie bez sprzeciwu faktury może zostać uznane za wyrażenie zgody tylko i wyłącznie, gdy "zachowanie takie odpowiada zwyczajowi w dziedzinie handlu międzynarodowego, w której działają strony, i zwyczaj ten jest im znany lub musi być uważany za znany im". W danej dziedzinie zwyczaj handlowy istnieje, gdy „działający w niej kupcy przy zawieraniu określonego rodzaju umów powszechnie i regularnie przestrzegają określonego zachowania„ (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 lutego 1997 r. w sprawie C 106/95, Mainschiffahrts-Genossenschaft eG (MSG) przeciwko Les Gravières Rhénanes SARL). Nie można zatem uznać, że zachodzi domniemanie wyrażenia zgody przez powoda na klauzulę prorogacyjną.

Podstawę jurysdykcji sądów polskich w niniejszej sprawie stanowi art. 7 pkt 1 lit. a rozporządzenia Bruksela Ia, zgodnie z którym powód może złożyć pozew do sądów państwa, w którym znajduje się miejsce wykonania danego zobowiązania. W myśl art. 7 pkt 1 lit. b rozporządzenia Bruksela Ia, miejscem wykonania zobowiązania, o ile strony nie uzgodniły inaczej, w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych jest miejsce, którym rzeczy te zgodnie z umową zostały albo miały zostać dostarczone. Zamieszczenie przez pozwanego na fakturze klauzuli „EXW Zwickau/Delivery not included” nie oznacza, że powód świadomie zgodził się na zawarcie umowy na warunkach określonych w tej klauzuli. W pierwszym piśmie pozwany wskazał, że sprzedaje towary *loco* Zwickau, jednakże na prośbę powoda zgodził się na zmianę warunków. Ostateczna oferta obejmowała zawarcie przez pozwanego, za dodatkowym wynagrodzeniem, umowy przewozu towarów oraz dostarczenie ich na terytorium Polski i w takim też kształcie została przez powoda przyjęta. Jednostronne powołanie się na klauzulę Ex Works w treści faktury, już po zawarciu umowy, nie może przesądzać o zmianie miejsca wykonania zobowiązania. Nie ulega bowiem wątpliwości, że wolą stron było dostarczenie towarów do siedziby powoda w Polsce i świadczenie o tej treści zostało przez pozwanego wykonane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., sygn. akt I CSK 715/13). Co więcej, nawet prawidłowe włączenie klauzuli Ex Works do umowy między stronami nie przesądza o zmianie miejsca wykonania zobowiązania. Klauzula ta służy bowiem określeniu rozkładu ryzyka i kosztów między stronami. Dla określenia jurysdykcji zaś miarodajna jest zaś rzeczywista możliwość rozporządzania towarem przez kupującego (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie C 381/08, Car Trim GmbH v. Key Safety System Srl oraz z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie C 87/10, Electrosteel Europe).

Mając powyższe na uwadze należy uznać, że właściwe do rozpoznania niniejszej sprawy są sądy polskie. Właściwość miejscowa tut. Sądu do rozpoznania niniejszej sprawy wynika z art. 34 KPC.

W ogólnych warunkach umów znajdowała się również klauzula wyboru prawa niemieckiego oraz wyłączająca zastosowanie Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów, sporządzonej w Wiedniu dnia 11 kwietnia 1980 r. (zwaną dalej „Konwencją”). Prawem właściwym dla zobowiązania wynikającego z zawartej przez strony umowy istotnie jest prawo niemieckie, jednak nie na podstawie ww. klauzuli, ale na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (zwanego dalej „Rzym I”). W myśl art. 3 rozporządzenia Rzym I, strony mogą umówić się o właściwość prawa dowolnego państwa, jednakże przesłanką dokonania wyboru prawa jest rzeczywiste porozumienie stron, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Również zamieszczenie na odwrocie faktury, w wyciągu z ogólnych warunków umów, klauzuli wyłączającej stosowanie Konwencji, nie może być uznane za wspólne oświadczenie woli dwóch stron umowy. W związku z powyższym, z uwagi na pierwszeństwo umów międzynarodowych przed prawem wewnętrznym państwa, zastosowanie w niniejszej sprawie znajdzie Konwencja.

Żądanie zasądzenia odszkodowania na rzecz powoda znajduje podstawę w art. 45 ust. 1 pkt. b) Konwencji. W przedmiotowym stanie faktycznym przyjąć należy, iż powód zawarł z pozwanym w dniu 19 maja 2014 r. ważną i wiążącą umowę sprzedaży. Stało się tak na skutek osiągnięcia porozumienia co do najważniejszych elementów umowy takich jak ilość i cena towaru, data dostawy oraz sposób transportu. Ostatnia z wymienionych kwestii, choć nie stanowi essentialia negotii umowy sprzedaży, to

stanowiła dla powoda w przedmiotowej sytuacji istotny element umowy, o czy poinformowany został pozwany.

Dowód: korespondencja mailowa

Zamówiony towar został dostarczony i odebrany w umówionym terminie, nie nosił bowiem widocznych oznak niezgodności z umową. Nie jest to jednak jednoznaczne ze stwierdzeniem, że niezgodność taka nie istniała lub też nie może być podnoszona przez powoda o czy stanowi art. 36 ust. 1 Konwencji. Należy podkreślić, że poprzez zlecenie ekspertyzy w racjonalnym terminie, powód dopełnił obowiązku kontroli określonego w art. 38 ust. 1 Konwencji.

Dowód: korespondencja mailowa oraz ekspertyza z badania próbek materiałów z dnia 2 lipca 2014 r. przeprowadzona w laboratorium Wydziału Geologii, Geofizyki i Ochrony Środowiska AGH

Po uzyskaniu wyników badań pozwany nadal postępował zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez Konwencję tj. zawiadomił sprzedającego o niezgodności w rozsądnym terminie. Jednocześnie zasugerował możliwość polubownego rozwiązania sytuacji poprzez dostarczenie przez pozwanego innych płyt, zgodnych z umową. Propozycja ta spotkała się z kategoryczną odmową. Mimo przedstawionych dowodów pozwany bezpodstawnie zakwestionował istnienie wad dostarczonego towaru.

Dowód: korespondencja mailowa

W związku z powyższym powód zmuszony był podjąć szereg działań mających na celu zredukowanie strat wynikających z dostarczenia wadliwych materiałów budowlanych. Nadmienić należy, iż wady ujawnione w badaniu zleconym przez powoda stanowią istotną niezgodność towaru z umową w rozumieniu art. 25 oraz art. 46 ust.2 Konwencji. Liczne skazy i pęknięcia oraz podwyższona nasiąkliwość skutkujące przyspieszoną erozją sprawiły, że dostarczone materiały nie mogły zostać użyte do wykonania trwałego wykończenia budynku o wysokim standardzie. Nie tylko stałoby to w sprzeczności z polityką powoda, ale ponadto narażałoby powoda na dodatkowe koszty związane z demontażem oraz wymianą wadliwych elementów w okresie znacząco krótszym od zakładanego. Warto podkreślić jest fakt, iż sam pozwany w trakcie negocjacji zapewniał o najwyższej jakości swoich produktów. Sprawia to, że racjonalny uczestnik obrotu mógł oczekiwać co najmniej wysokiej jakości zamawianych materiałów budowlanych, tymczasem dostarczone produkty nie spełniają nawet podstawowych norm jakościowych.

W celu minimalizacji strat, wadliwy materiał został usunięty z placu budowy i złożony w składzie materiałów budowlanych. Umożliwiło to kontynuowanie innych pracy wykończeniowych na terenie budowy, a przez to redukcję innych kosztów związanych z przedłużeniem terminu zakończenia inwestycji. Transport i składowanie płyt kamiennych obciążało jednak powoda dodatkowymi kosztami w wysokości 20.000,00 zł.

Dowód: faktura 288-2014 z dnia 18.10.2014r.

Jednocześnie powód rozpoczął poszukiwanie innego dostawcy potrzebnych materiałów. Ze względu na znaczącą ilość materiału wysokiej jakości, konieczną do wykończenia budynku w wysokim standardzie, poszukiwania odpowiedniego towaru, docinanie i transport na plac budowy opóźniły planowany moment ukończenia robót o 60 dni. Zgodnie z załączoną umową, końcowy odbiór inwestycji nastąpił 30 dni po zgłoszeniu przez powoda zakończenia wszelkich prac tj. 15.12.2014r. Skutkowało to naliczeniem kary umownej w wysokości 30.000,00zł, a także koniecznością zabezpieczenia terenu przez powyższy okres na koszt powoda (15.000,00 zł).

Dowód: umowa o roboty budowlane z dnia 10.05.2012 r. oraz faktura VAT nr 144-2014 z dnia 20.12.2014r.

Do powyższych kosztów wynikających z poniesionej szkody należy dodać wysokość samej szkody. Wyraża się ona w różnicy pomiędzy wartością zamówionych i opłaconych towarów, a wartością materiałów realnie dostarczonych. W niniejszym stanie faktycznym dostarczony materiał nie tylko znacząco odbiegał od wszelkich przyjętych standardów technicznych, ale także stanowił potencjalne źródło odpowiedzialności odszkodowawczej powoda wobec osób trzecich. Zastosowanie materiałów tak niskiej jakości w jakiegokolwiek inwestycji spowodowałoby bowiem obniżenie trwałości poniżej standardów przyjętych w branży. W oparciu o przywołaną powyżej ekspertyzę powód szacuje wartość dostarczonych materiałów na maksymalnie 30 % wartości zamówionych. Strata w tym stanie faktycznym wynosi więc 70 % zapłaconej ceny. Dotyczy to także wyszczególnionego wynagrodzenia za transport w wysokości 10.000,00 €. Będąc świadomym rażąco niskiej jakości zamawianych materiałów, powód nie zdecydowałby się z pewnością na poniesienie dodatkowych kosztów transportu w powyższej wysokości. Proporcjonalnie do wartości dostarczonego materiału za stratę należy zatem uznać 70% kwoty uiszczonej tytułem opłaty za transport. W sumie strata powoda w niniejszym stanie faktycznym wyniosła 70% całości wpłaconej kwoty tj. 157.500,00 €

Wysokość szkody poniesionej przez powoda w niniejszej sprawie można więc oszacować na 157.500,00 € i 65.000,00 zł., w takiej wysokości, w myśl zasady pełnej kompensacji, przysługuje mu zatem odszkodowanie na mocy Konwencji.

Wartość przedmiotu sporu obliczono w oparciu o średni kurs Euro wg. NBP z dnia 12.11.2015r. wynoszący 1:4,2245.

adw. Iga Pułka

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej,
1. Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego powoda,
2. Dowód uiszczenia opłaty od pozwu,
3. Odpis pozwu wraz z załącznikami,
4. Korespondencja mailowa,
5. Faktura nr 0905-2014 z dnia 7 czerwca 2014 r.,
6. Ekspertyza z badania próbek materiałów z dnia 2 lipca 2014r. sporządzona przed prof. dr hab. Janusza Mędrka,
7. Umowa o roboty budowlane pomiędzy Casa Nova Sp. z o.o. a New House Development Sp. z o.o. z dnia 10.05.2012 r.,
8. Faktura VAT nr 144-2014 z dnia 20.12.2014 r.,
9. Faktura VAT nr 288-2014 z dnia 18.10.2014 r.